

ТРИДЦЯТИЙ РІК ПІСЛЯ ПАДІННЯ МЕТЕОРИТУ

Пролог

Вітаю вас, люди минулого. Звертаюсь до вас з тридцятого року після падіння метеорита. З дві тисячі сто дванадцятого, по вашому. Передбачаючи ваші запитання, можу відразу відповісти. Це повідомлення та ті, що ви побачите нижче, є матеріалами, які я зібрав за останній рік перебування тут. Від переказу особистої історії одного з жителів останнього міста та біографічної вирізки про його правителя, до щоденника шукача і текстового переказу запису камер спостереження у віддаленій в'язниці. Все це зібрані мною матеріали, які відображають теперішній час.

Тільки ви можете вирішити, чи вірити в це чи ні. Тільки ви можете вирішити, чи робити щось із світом, який оточує вас зараз. І тільки вам вирішувати, чи хочете ви жити у світі, який зображений у цих матеріалах.

Міщанин

Вийшовши з дому, моє обличчя осяяв маленький промінчик сонця, що насилу пробився крізь хмари та захисний купол. День обіцяв бути сонячним. Власне, так було майже кожного року на мій день народження. Протягом останніх п'яти років в цей день я завдаю собі одне й те саме питання: «Як же я дожився до такого?» І кожен раз відповідь була приблизно однакова. Я народився ще до другого падіння метеорита, і трохи встиг пожити у вільному від цих рамок світі. Ми з батьками жили в маленькому містечку неподалік від Львова. Я вже не пам'ятаю майже нічого з тих часів, але батько казав, що тоді у нас було все про що він тільки мріяв. Але в один день цьому всьому прийшов кінець. До планети прямував величезний метеорит, який міг би знищити все людство. Почувши ці новини, батько зібрав все що тільки зміг, посадив нас з мамою до машини та ми попрямували до місця, яке б могло не зачепити. Дорога була дуже тяжка. Метеорит, наближаючись до Землі, виділяв в атмосферу зелений газ, через який все починало мутувати. Мати надихалась того газу, і поки ще не мутувала вирішила не ризикувати нами з батьком та залишила машину. Далі ми їхали у двох з батьком. Врешті-решт ми таки дістались потенційно безпечного міста. Воно було досить велике, рази у два більше за те де ми жили раніше, і вкрите якимось куполом, який просвічувався. Як нам розповіли пізніше, його називають захисним куполом, це експериментальна технологія, яка створює напівпрозорий щит на великій території, він мав би захистити це

місто від вибухової хвилі, яку спричинить метеорит. На в'їзді у місто була величезна черга. Люди з усіх куточків світу їхали до цього міста, щоб вижити, але пускали не всіх. Місто було велике, але не безмежне, тож у місто пускали лише людей без судимостей, без хвороб та без ... таким чином було відсіяно чималу частку населення, яку не пропустили у місто. По ідеї внаслідок такого відбору місто мало б стати величним та процвітаючим, але згодом все стало так само як і в будь-якому місті. Люди почали незаконно продавати цигарки та алкоголь, інші взагалі почали вбивати, і через те що люди були відібрані більш розумні то ловити їх стало важче. Словом, навіть не дивлячись на той жорсткий відбір при в'їзді в місто на початку, за деякий час люди все одно створили суспільство, яке було до падіння метеорита. Врешті решт я пішов до школи, а батько почав працювати в банку. Він постійно пропадав на роботі, і з кожним днем повертався все більш втомленим. Однак його нездоровий трудовголізм давав і свої плоди, його підвищували, як мінімум один раз на рік. Коли він став замісником начальника, втома таки дала про себе знати. Тіло батька все ж не витримало і він повільно помирав не в змозі навіть встати з ліжка. Після цього я почав жити сам, на той момент мені було близько шістнадцяти. З того часу пройшло вже майже тридцять років. І зараз я такий самий працівник банку, яким був мій батько. Що правда таким же трудовголізмом я не був наділений, ніколи особливо не мріяв про великі посади, та й взяли мене, чесно кажучи, через прізвище батька, яке давало начальству надію на те що я буду ішачити так

само як і він. Втім, робота є робота, і пропускати її не можна навіть в день народження, а отже треба поспішити.

Я попрямував у напрямку трамвайної зупинки та дочекався вже звичного, майже рідного трамвая під номером 15. Він мав би довести мене до банку приблизно за двадцять хвилин. Сьогодні схоже вдалий день, тому я довго не чекав і залізна колісниця з рогами прибула до зупинки. Я швидко сів на своє улюблене місце біля вікна, і трамвай рушив в рейс.

Трамвай неспішно лавірував по наміченому маршруту, проїжджаючи широкими вуличками нашого безіменного міста, повз сірі лиця будинків. Вони будувались з блоків, що являли собою квадратну, цегляну коробку площею не більше чотирнадцяти метрів квадратних, фактично один такий блок - це одна квартира. Кожен будинок складався з п'яти або дев'яти таких блоків у висоту та трьох-чотирьох у ширину. Від цих будинків завжди віє холодом та непривітністю, проте вони виявились оптимальним рішенням, яке змогли придумати архітектори, щоб максимально швидко збудувати більш-менш придатне для життя місто, тож жаліться особливо немає на що.

Якщо трохи напружитись та пригадати, як воно було раніше, до падіння метеорита, можна сказати, що все трималось на електриці, втім зараз на ній тримається хіба що купол та якась не надто важлива побутова техніка, все ж місто не резинове, а забирати житлову площу для того, щоб побудувати більше електростанцій

ніхто не наважився, тож все, як, наприклад цей ось трамвай, тримається на пару.

Проїжджаючи єдину у місті церкву, чомусь я загадав, як її будували з наміром об'єднання усіх існуючих релігій. Однак ця спроба виявилася надто вдалою. Люди, які приїздили з різних куточків світу, так і не змогли повірити в одного, спільного бога, але ходили в той храм, щоб молитися своєму. Втім церква ніколи не була сильно набита людьми, оскільки багато хто гидував молитися в одному храмі з представниками інших рас або релігій. Перший час на ґрунті цих переконань люди взагалі влаштовували мітинги за те, щоб вигнати якусь етнічну чи релігійну групу з міста. Але не отримавши підтримки від влади, починалися масові бійні, результатом яких стали масові ув'язнення та примусові примирювальні роботи, де змушували працювати людей, які билися між собою, в одній групі на благо міста. Бачачи це, перше покоління, народжене у стінах купола, взагалі почало заперечувати усі існуючі релігії та богів, аргументуючи це тим, що, якби боги й дійсно існували, то не дозволили б своїм дітям такої поведінки по відношенню до інших. Вони постійно намагалися зловити вірян або батюшок на якихось суперечностях або розбіжностях, намагаючись заперечити усе, про що говорили релігії. Натомість вони створили власний ідола — метеорит, вірячи, що саме він створив світ. Однак за кілька років ця релігія також почала піддаватися сумнівам через інформацію, яку приносили шукачі. Зрештою, вона зникнула з міста. Єдине місце, де ця віра у метеорит

ще існувала, — це бідні райони, втім вони вірили та молилися взагалі усім богам, які тільки існують.

Час за спогляданням міста пролетів непомітно і я вже наближався до банку. У дверях вже стояв начальник. Він був досить низьким та повним, пліш на його маківці вже утворила залисину, що нагадувала озеро серед маленького лісу. Від нього явно не варто було очікувати хоч якогось доброго слова, йому цікаві лише цифри на рахунку і чим вони більші, тим краще.

- Андрію, де ти вештаєшся?! До зміни лишилось п'ять хвилин. Ану швидко до кабінету, ледащо!

- Так, пане, вибачте за запізнення.

- Оттак би одразу. Ледар..

Я удав, що не почув останнього речення. Фактично, я ще не запізнився, але сперечатись з таким начальником вийде дорожче ніж просто перепросити. Я працював людиною що видає кредити, точніше я був тією людиною, яка вирішує чи видавати кредит, чи ні.

Офіс зустрів мене теплим, ніби зжатым повітрям. Стрілки годинника вже вказували на десяту, а отже робочий день починається. Зазвичай мій робочий день не є надто насиченим, втім, як мінімум п'ять зустрічей у мене є. Таких самих працівників, як я, у нашому банку ще з десяток, але робота завжди є.

Офіси у нас переважно розраховані на одну людину, тому колектив особливо не спілкується. Чесно кажучи я навіть не знаю імен більшої частини наших співробітників. У таких умовах єдиною розвагою між зустрічами залишається лише малювати. Я ніколи не вмів цього робити, але поки я малюю, думки якось більш структуруються. Ось і зараз я просто гаю час за малювання якихось кривих будинків. Перша зустріч запланована аж на дванадцяту, тож у мене ще є багато часу на це. Час проведений в офісі постійно витягує з мене енергію так ніби цей банк тримається не на грошах, а на життєвій силі таких же працівників, як я.

Перед кожною зустріччю я маю ознайомитись зі справою клієнта і в більшості випадків я заздалегідь знаю чи видам кредит людині, чи ні. Ось і зараз проглядаючи справу нашої потенційної клієнтки я вже знаю, що кредит вона не отримає. Вона жителька бідного району без жодних постійних місць заробітку, у неї багато дітей та нема чоловіка. Запрошування сума кредиту тисяча куполів. Вона явно не зможе віддати кредит, а отже, всі збитки у разі неповернення боргу доведеться брати на себе, така у нас політика банку, якщо клієнт не повертає борг, то за нього платить той хто видавав цей кредит. Чесно кажучи, тисяча купонів для мене не така вже і велика сума, фактично я міг би й сам дати їй ті гроші, але якщо я буду давати свої гроші всім кого мені шкода, я так дуже швидко збанкрутую...

Годинник пробив дванадцятую, і я запросив клієнтку через гучномовець. Вона швидко опинилася у дверях, що свідчило про те, що вона вже деякий час чекала під офісом. Її кроки були дуже маленькими, і підшвою своїх надірваних туфель, що виглядали так ніби вони зшиті з ганчір'я вона шарпала по підлозі. Її одяг виглядав так, ніби його зшили з декількох мішків. Обличчя у неї було замурзане, але якщо придивитись, то вона була досить гарною жінкою. Дивлячись на неї, мені навіть стало шкода її, але навіть так я не міг видати їй кредит.

- Добрий день, пані ... - я подивився у досьє — Анна, я так бачу вам потрібно тисяча куполів.

- Так, пане, все правильно. - сказала вона, тихим і тремтячим голосом.

- Тут також написано, що ці гроші вам потрібні для того, щоб... - досьє знову прийшло мені на допомогу — прогодувати дітей. Це дійсно важливо, і я вас розумію, але.. Як би це сказати.. Наш банк не зможе виділити вам гроші, пробачте.

- Чому? - запитала вона зі сльозами в очах.

- Ну, по-перше, ви не маєте постійного доходу, отже у ви не зможете віддати кредит.

- Але мені дуже потрібні гроші! - сказала вона. - Я повинна нагодувати своїх дітей.

- Я розумію, але я нічим не можу вам допомогти. Наша політика забороняє нам видавати кредити людям, які не мають можливості повернути його.

- Ясно... Тоді, дякую, що витратили на мене час — сказала вона виходячи з кабінету.

Мені напевно було б шкода цю жінку, але у моїй роботі такі випадки швидко приїдаються та стають звичними тому відчуття жалю почало швидко зникати як тільки жінка вийшла з кабінету. Напевно мене можна було б звинуватити у нелюдності, але я так не вважаю, я всього лиш видаю кредити, які точно ніяк, не вплинуть на становище цієї людини. Втім це не дуже вже і важливо. Все одно наступна зустріч вже за пів години, а отже мені вже час готуватись.

Я відкрив теку з досьє. Перше, що мене зустріло було не фото клієнта, як завжди, а маленький клаптик паперу. На ньому було написано: «Дати кредит за будь-яких обставин» знизу ж майорів підпис начальника. Ця, так би мовити, «записка» може означати одне — цей клієнт, або його знайомі, вже за все домовились, таке є не частою практикою, принаймні у мене таких справ було досить мало, але така практика ніколи нікуди не зникала, за розповідями батька хабарництво та кумівство процвітало задовго до мого народження, тож хто я такий, щоб заперечувати звичайному плину речей.

Мені стало цікаво, хто ж зміг домовитись з начальником на цей раз, тож продовжив переглядати досьє. Клієнтом виявився син відомого депутата Бориса Вайта. Він досить часто потрапляв у новини, в основному через скандали, але його батько був досить впливовим, щоб отримати підтримку від такого корисливого чоловіка, як начальник. Я відчув сильну хвилю розчарування, але записка підкладена у досьє означала, або виконання, або звільнення, тому у мене фактично не було вибору.

Пів години пройшли і я вже очікував нового клієнта у своєму кабінеті, тож викликав його по гучномовцю. Пройшла хвилина, але жодного руху я не почув, тож повторив повідомлення, але знову нічого не сталось. Я встав з місця та попрямував до дверей, аби перевірити де саме знаходиться клієнт. Відкривши двері я уважно роздивився коридор, але нікого не виявив. У моїй голові крутилась лише одна думка: «От же ж, курва. За нього вже і домовились, просто прийди та забери гроші, але ж ти й цього не зробиш?». Мене розпирало з середини. З кожною наступною секундою очікування я все більше і більше не хотів давати той кредит такій не відповідальній особі, як він, не сказати, що у мене з самого початку було багато того бажання, але зараз воно ставало іще меншим. Втім кому, яка різниця, якщо все вже узгоджено...

Я повернувся до свого кабінету та всівся в очікуванні цього не пунктуального сина депутата. Він запізнився майже на годину, а точніше на п'ятдесят шість хвилин. Він з ноги відчинив двері

кабінету, та завалився у нього, в одній руці тримаючи пляшку елітного рому, а в іншій, ніби тримаючи у захваті, якусь дівчину. Весь його образ виглядав дорогим, але абсолютно недбалим. Комір його сорочки був трохи надірваний, штани підвернуті трохи нижче колін, а волосся розхристане у різні боки. Дивлячись на нього у голові мимоволі спливали згадки про ту жінку, яка приходила вранці, але так же легко, як вони з'являлися, так же легко вони й зникли, коли тишу кабінету прорвав голос клієнта.

- Здоров, начальник. Вибачай, що запізнився, але сам бачиш, що мені не до тебе було. - Ніби намагаючись пояснити він тряхнув дівчиною.

- Та нічого, не переймайтесь, я все розумію. — з награною усмішкою сказав я.

- От і добре. Тоді щоб не втрачати час, одразу до справи. Тобі мали подзвонити за мене.

- А, так, ви - Олександр Борисович Вайт. Все вірно?

- Так-так, я Олександр Борисович Вайт. Гроші там скоро будуть?

- Так, зараз несу. Поки почекайте тут. - Я вийшов з кабінету зачинивши двері та попрямував до сховища.

Як тільки я закрив двері за собою усмішка, яку я завжди транслую клієнтам, сповзла з обличчя. Мене дійсно дратують такі люди.

Невже він вважає, що кращий за інших тільки тому, що його батько депутат? Втім від мене у цій справі не залежало нічого, все вже

узгоджено, а отже мені потрібно тільки видати гроші та забути про нього до моменту коли потрібно буде їх повертати.

Отже, гроші я забрав, лишився лише останній пункт – віддати їх клієнту. Я вже підходив до кабінету, аж раптом я почув якісь звуки із нього. Я підійшов ближче та прислухався. За дверима було чути, як підлітає папір, а Вайт молодший повторює: „Шукай краще! Тут точно мають бути гроші, ти ж хочеш нову сумочку?! Тоді шукай, курво!“ Я ввічливо постукав та зайшов до свого кабінету. Всілякі папери та справи клієнтів також були розкидані кабінетом, а у центрі усього цього дійства стояв Олександр Вайт. Натягнувши на обличчя усмішку, я ще більше примружився, щоб зробити вигляд, що я не бачу усього цього.

- Пане Вайт, ось ваші гроші. П'ятдесят тисяч куполів, як і домовлялись.

- Ну нарешті. - Він оглянув на кейс з грошима. - А туди точно всі гроші влізли?

- Так, звісно, пане Вайт.

- Добре, тоді бувай. - Сказав він знову беручи дівчину під шию. За секунду він зник із мого кабінету, а я видихнув із полегшенням.

Мене настільки сильно взбісила поведінка Вайта-молодшого, що весь наступний день проходив немов у тумані. Якщо пригадувати, то у мене ще було три клієнти. Першою прийшла художниця із хорошої сім'ї без заборгованостей та поганих звичок, вона просила

гроші на відкриття своєї артстудії, оскільки у неї вже було чимало шанувальників та багато вдалих виставок гроші я їй дав. Потім був будівельник, який постійно скаржився на свого роботодавця, він просив гроші на відкриття власної будівничої контори, тут я чесно кажучи вагався, бо він був питуший, але все інше було майже ідеально, він навіть приніс план того, як він планує все влаштувати, аби швидше повернути кредит, з рештою, я таки видав йому кредит. Останнім був пенсіонер, років сімдесяти, він просив гроші на влаштування пишного похорону своєї дружини, дітей чи якихось інших нащадків вони не мали, отже якщо він теж помре, то віддавати буде нікому і я матиму викласти цю суму зі своєї кишені, такого я не хотів, тож у кредиті йому було відмовлено. Залишки робочого дня я провів заповнюючи звіти, що до сьогоднішніх клієнтів. Звіти були найнуднішою роботою, яку я коли-небудь робив, фактично звіт був переписуванням досьє з додаванням маленьких деталей по типу: як клієнт поводить себе під час розмови, що до кредиту, чи був кредит виданий та таке інше. Хоча день був не надто насичений на клієнтів, але звіти зайняли чимало часу, ще й цей загальний збір усіх працівників в кінці робочого дня. Словом закінчив я пізніше ніж зазвичай і вирішив не йти додому, як зазвичай, а поїхати на трамваї. Очікування на зупинці не було довгим, втім воно було довшим ніж вранці. Сонце вже сіли за горизонт віддавши останні свої промінці ще двадцять хвилин тому. Через це ліхтарі трамвая були помітні здалеку. Залізний рогань знову під'їхав до зупинки та пустив мене у своє черево. Моє

улюблене місце було вже зайняте, як в принципі й всі інші сидячі місця, тож мені залишалось їхати лише стоячи.

За мить трамвай вже рушив з місця та мчав прокладеним маршрутом. Вогні з вікон цих сірих домівок майоріли, як зірки в безкрайньому космосі. Кожен раз коли я їхав додому у такий час мені здавалось, що я споглядаю не місто у вікно трамвая, а безкрайній космос в ілюмінатори своєї ракети. Я з дитинства мріяв про польоти та подорожі світом, проте зараз кожен раз коли я підіймаю очі догори з надією побачити літак на якому я б міг відправитись кудись якомога далі звідси я постійно бачу цей клятий купол.

З одного боку він захищає нас від навал мутантів, газу і бог зна чого ще, проте він так само замикає нас в середині, утворюючи клітку, що маскується під щит. Втім, зараз устрій життя саме такий, а я просто маленька людина, навіть за мірками нашого міста-країни, тож не мені щось змінювати у цьому світі.

Нарешті я приїхав додому. Будинок був старий і занедбаний, в принципі, як і всі інші у нашому місті, втім саме цей був мені був мені рідний. Я відкрив двері й зайшов у під'їзд. Єдина лампа на проліт вже догорала і не давала достатньо світла, стіни були без смаку пофарбовані у білий та синій колір, а в повітрі висів запах цвілі. Вже майже на автоматі я піднявся на свій, другий поверх та зайшов до квартири. Двері, ніби, привітали мене вже звичним скрипінням петель, які треба було б уже і змастити, але руки все

ніяк не дійдуть. Квартира дісталась мені в спадок від батька, тож тут все було досить старе, але рука не підіймалась зробити хоч щось, легше вже продати її.

Навіть не повечерявши я просто влігся на ліжко. Спати наче і не хотілось, але ще більше не хотілось робити бодай щось, що не пов'язане з ліжком. Я лежав і дивився в стелю, думаючи про все, що сталося за останній час. Я думав про свою роботу, про свої стосунки, яких нема, та й про своє життя загалом. Я відчував, що застряг у болоті і не можу вибратися, проте куди вибиратись? За купол де немає нічого окрім мутантів. Чи як батько, вибиратись із середнього класу ціною свого здоров'я? Я не певен що готовий на таке, бо я просто маленька людина, у маленькому світі. Я пролежав так ще годину, може навіть більше, занурюючись у свої думки. Але все до чого мене приводили будь-які теми, так це до того, що я не можу нічого змінити. Я просто маленька людина, у маленькому світі, і я приречений на те, щоб прожити своє життя так, як воно є.

Ніч пройшла спокійно і ранок почався так само. Кава і квадратний телевізор були вже залучений у моєму ритуалі прокидання. З телевізора можна було почути лише новини та старі телешоу, які вже давно втратили хоч якусь актуальність. Аби хоч якось заповнити свій фон я ввімкнув новини.

«... Шукач на прізвисько Подорожній повернувся до міста після тривалої експедиції. На цей раз він відійшов від купола на відстань в сто тисяч кілометрів. У спеціальному інтерв'ю каналу „1 на 1“,

яке відбудеться о вісімнадцятій нуль-нуль, він розповість про те, що бачив і що приніс з уламків старого світу. До інших новин. У місті відкрився новий парк, який став улюбленим місцем для прогулянок та відпочинку. У парку є кілька атракціонів, таких як гойдалки, карусель і гірка, а також зона для пікніка та майданчик для дітей. Мер особисто проводив урочисте відкриття парку, перерізавши стрічку. Він заявляє, що новий парк є символом нового початку для міста. Також мер вважає, що парк буде місцем, де мешканці зможуть зустрітися, щоб поспілкуватися, розважитися та насолодитися природою...»

Схоже новини зовсім не змінюються, як і це місто.. Ну й добре, в будь-якому випадку мені скоро виходити, отже можна і вимкнути той телевізор.

«...І на останок скандал! Син відомого депутата Бориса Вайта збив жінку на смерть. Це відбулося під ранок у бідному районі. Жінка намагалася переповзти дорогу, коли її збив автомобіль Вайта-молодшого. Вона померла ще до того, як встигла приїхати швидка допомога. Вайт-молодший, ймовірно, був на підпитку на момент аварії. Він втік з місця злочину і досі переховується від поліції. На разі триває слідство...»

Почувши цю новину я почав придивлятись до маленького екранчика та жахнувся від побаченого. Жертвою виявилась моя вчорашня клієнтка, одяг був той самий, але обличчя було роздрте до крові бетоном. Я вдивлявся в екран та розумів, що це могло б не

статись, якби я дав їй гроші. Це зводило мене з розуму, але я почав себе заспокоювати тим, що люди помирають постійно, а отже таке могло статись з ким завгодно. Я видихнув та рушив на роботу.

День проходив абсолютно буденно, але я все ніяк не міг відірватися від думки про те, що сталося. Я відчував себе винним у смерті цієї жінки. Я думав про те, як вона могла б жити, якби я їй допоміг.

Втім щоб це вирішило? Кредит не зміг би врятувати її від того життя, тож навіть якби я дав їй ті гроші нічого не змінилося б. Я б нічого не змінив, бо я всього лиш маленька людина, яка не вирішує нічого.

Увечері я прийшов додому і не міг заснути. Я лежав у ліжку та дивився в стелю, думаючи про ту жінку, про те чого коштують гроші у нашому світі та те чому ми всі маємо помирати. Зрештою сон таки закутав мене своїми м'якими пазурами.

Так тривало кілька днів поспіль, я повертався з роботи дуже пізно, тож кожного вечора я просто лежав дивлячись у стелю. З кожним днем сон ставав все гіршим і гіршим, а одні й ті самі думки крутились у голові все швидше і швидше. Вони повторювались раз за разом, так часто, що я почав сумніватись у тому чи міг я допомогти цій жінці.

Нарешті настала п'ятниця. Цей день ніколи не був навантажений, а отже я зможу звільнитись раніше та піду трохи пройтись.

День проходив як і завжди. Клієнтів сьогодні було троє тому закінчив я сьогодні навіть трохи раніше ніж очікував та вирішив іти додому пішки, як і планував, щоб трохи розібратись зі своїми думками та почуттям провини, яке свердлило мій мозок усі ці три дні.

Усе життя я вважав себе маленькою людиною, яка не впливає нінащо, а після того, як я вдало інтегрувався у суспільство мені постійно приходили слова батька. Перед смертю він сказав, що люди — це інструменти, і найголовніше у цьому житті не стати інструментом в руках інших, але після кількох років роботи у банку я перестав відчувати людиною, радше я таки став тим інструментом, яким користується начальство. Навіть моя посада, яка давала мені владу над нужденними людьми, не змогла покращити мого ставлення до себе. Я так само залишався інструментом в руках начальства. Але для тієї жінки я міг бути не просто інструментом, я міг бути промінчиком світла в суцільній темряві бідності, я міг дати їй можливість прогодувати себе та дітей, але я не зробив нічого...

Ноги вели мене абсолютно новою дорогою, фактично я робив величезний гак між роботою та домом. Цей шлях завів мене до бідного району. Будівлі тут виглядали ще більш затертими та побитими часом ніж у всьому місті разом узятому. По вулиці бігали діти вкриті брудом та вдягнені у якесь лахміття. Жоден ліхтар не працював, а тут ще й, як на зло, почався дощ. Я заховався під дахом

зупинки маршруток. Вони ніколи тут не зупинялись, але мер все ж поставив тут зупинку, щоб удати, що не забув про цих людей. Дощ посилювався що секунди, небо вже повністю затягнуло хмарами, тож дощ буде довгим.

Я почав роздивлятись вулицю навкруги. Я виявив, що майже всі будинки мають тріщини та дірки у даху. Раптом із-за рогу вибігла чимала зграя собак. Їввалт що вони спричиняли закладав вуха. Вони дуже швидко неслись у мій бік. Звернувшись калачиком я почав прикриватись руками в надії, що може вони мене не вб'ють. Ще мить і вони були вже біля мене. Я приготувався захищатись. Аж раптом пси поміняли свій курс та побігли в іншому напрямку. Я видихнув із полегшенням і продовжив роздивлятись вулицю.

Незабаром дощ став меншим, але я не чекав, поки він закінчиться, бо він міг стати ще сильнішим. Я пришвидшив темп і пішов далі. Вулиця постійно звужувалась, ніби тіло змії, проте провулків постійно ставало більше і більше, таким чином вулички утворювати собою лабіринт з якого мало кому вдасться вибратись, не тому, що він важкий, а тому, що суспільство просто не випускає цих людей до себе.

Я вже майже вийшов із цього району, аж раптом мені впало в очі, щось біле, я б навіть сказав біде. Це щось було у провулку праворуч. Чомусь мені стало цікаво і навіть важливо дізнатись що ж це було, тож я попрямував до того провулку. За мить цей білий предмет зник з мого поля зору, ніби його щось затягло його у

провулок. Я насторожився, але цікавість була сильнішою, тож я продовжив свій шлях. Кроки ставали все важчими, і з кожним кроком страх починав бурлити все сильніше і сильніше. І ось я вже за крок від правди. Я зазирнув за ріг та побачив щось жахливе. Тіло молодої дівчини за ногу тягнув собака. Він був дуже кволий, з блідим хутром і висячими вухами. Вона ковтала слину і кашляла намагаючись прокусити шкіру дівчини. Пильно придивившись до неї я помітив, що це вчорашня клієнтка, яку збив син депутата. До мого горла різко підскочила блювота і я полетів з того місця не в силах зупинитись. Очі почали сильно сльозитись, а в носі вже відчувався різкий запах жовчі. Ноги несли мене вперед, а я навіть не знав де саме я можу опинитись.

За кілька хвилин я вперся у міст і мене все ж знудило.

Усвідомлення того, що я дійсно впливав на життя людей своїми рішеннями ніби ляпасами вбивалось у мою свідомість. Через це у моїй голові почали спливати історії людей, яким я не давав гроші за всі ці роки роботи, я зрозумів, що можливо я так само вгробив їхні життя, як і життя цієї жінки. Мій мозок пульсував і постійно провокував все нові й нові здогадки про те, як саме склалось життя людей, через мою меркантильність. Це усвідомлення переросло у інше, більш масштабне та цінне. Я зрозумів, що не буває маленьких людей, оскільки кожен робить свій внесок у життя інших. Навіть, якщо людина не є величною, або вагомою у свій час, її знайомий чи діти знайомого можуть стати величними, або вплинути на когось важливого. Будь-яка дія може призвести до

того, що інша людина щось зрозуміє та пронесе це у час коли саме ця думка буде потрібна всім. Зрозумівши це я просто не міг собі пробачити ті душі, які я колись загубив через свою бездіяльність, через своє відношення до них. Я так більше не можу. Щоб спокутувати свої дії я маю понести кару.

Я виліз на поруччя мосту. Вогні останнього міста сяяли за моєю спиною, а переді мною була лише могутня річка та тридцять метрів вільного падіння. Страх скував мій живіт, очі знову наповнювались слізьми, але вже немає шляху назад. Це єдиний спосіб спокутувати свої гріхи, єдиний спосіб знайти спокій. І я роблю крок.

Правитель

Наприкінці другого десятиліття після падіння метеорита в сім'ї першого правителя купола народився хлопчик. Правитель назвав його Левом. Все своє дитинство він прожив у маєтку батька, де отримував першокласну освіту та медичний догляд. Він ніколи не був обмежений у своїх бажаннях, і будь-яка його примха виконувалася майже миттєво. Однак було лише одне обмеження — він не мав потраплятися на очі іншим людям.

Згодом правитель був знову обраний на свій пост на останній термін. Зрозумівши це, він зрозумів, що у нього залишилося лише п'ять років, щоб підготувати все так, щоб новим правителем став його син. Тому він відправив сина у низи останнього суспільства, перш ніж переписати його біографію так, щоб не залишилося жодних дотичних місць до нього самого. У процесі перепису біографії правитель також змінив ім'я сина на Дмитро.

Дмитро провів останні роки правління батька, працюючи робітником. Він будував дороги та допомагав будувати будинки. Зв'язок з батьком у нього був лише через таємних посланців, які приходили раз на кілька місяців. З цих маленьких передачок Дмитро дізнавався про стан справ у сім'ї, а батько в свою чергу дізнавався все про свого сина за допомогою своїх підданих при дворі.

Так проходили роки, Дмитро мужнішав і от нарешті настав період виборів. Дмитро вирішив балотуватись у правителі, як і хотів його батько. Весь час перед виборами він намагався зіграти на тому, що

людям потрібен правитель, який їх розуміє. Батько Дмитра також вклав деякі гроші в його агітаційну кампанію, але більшу частину грошей він витратив на підкуп виборчих комісій.

Зрештою Дмитро переміг на виборах у вдаваній боротьбі за першість з іншим молодим кандидатом, який дійсно отримав велику підтримку суспільства.

На посту правителя останнього міста Дмитро намагався робити правильні речі та проводив різноманітні реформи, по типу відбудування шкіл, лікарень та схожих структур. Він також намагався встановити рівність між всіма людьми, намагаючись вивести людей з бідних районів на середній дохід. Часом в суспільстві спливали різноманітні грошові махінації, внаслідок яких Дмитро, фактично крав з бюджету, але кожен раз він знаходив виправдання, або доводив справу до того, що це взагалі не він крав, а інші люди, тож він саджав їх до в'язниці, а сам продовжував набивати кишені.

Однак ніщо не вічне, ні життя, ні термін. Тож наприкінці свого терміну Дмитро почав боятися втратити владу. Він знав, що його опоненти сильні, і він не був впевнений, що зможе знову перемогти. Тому він, тими ж методами, що і його батько, вирішив фальсифікувати результати виборів.

Дмитро використав свою владу, щоб вплинути на виборчі комісії, також він використав гроші, щоб підкупити виборців. Про це знали всі, але в очах більшості він показав себе не поганим правителем,

„Ну так краде, ну так сфальсифікував вибори, але ж рівень життя реально покращився за роки його правління, тож чому б і ні...“ - аргументували люди.

Знову опинившись на посту правителя, Дмитро мав би зітхнути з полегшенням на найближчі п'ять років. Однак його страх втратити владу переріс у параною. Він починає бачити ворогів повсюди та створює собі величезні загони охоронців, які нацьковує один на одного. У місті починається кампанія з відловлювання всіх незгодних. Спеціальні патрулі курсують містом у цивільному одязі підслуховуючи чужі розмови на предмет найменшої неповаги до правителя, у разі якої на наступний день за людиною приїжджає маленька машинка, що забирає її. Подальша доля цих людей невідома нікому.

Під виглядом нових реформ Дмитро накладає вето на будь-яку діяльність, що не керується державними установами. Також він боючись втратити казну, як джерело грошей у найближчому майбутньому починає красти все більше, виділяючи непотрібні гроші на безглузді проекти. Прикладом такого став інцидент коли сам правитель підписав указ про виділення сотні тисяч купонів на виготовлення та викупівлю музичних інструментів у виробників, але в результаті тільки в одній школі з'явився один барабан, а куди поділись всі інші гроші, ніхто не знає.

Дмитро перетворився на тирана, який пригнічує свій народ під виглядом реформ, які надають більшу свободу. Він втрачає довіру і

підтримку людей, а його режим починає руйнуватися. Відчувши це, він швидко починає розмірковувати, що може його врятувати на цьому посту. За чутками, у цей період він цілими днями просто жбурляв речі у стіни в своєму кабінеті, постійно кричачи щось на зразок: „Це не працює! Це не підійде! Я маю врятуватись!“. Ці крики чули і деякі охоронці, через що вони повністю зрозуміли, що правитель не в собі, саме тому вони почали готувати план перевороту.

У цей період можна було помітити паніку правителя навіть не бачачи його, оскільки всі його рішення почали кидатись у крайності. Наприклад, у вівторок він підписав указ про розпуск армії, а вже у п'ятницю оголосив загальну мобілізацію щоб піти на лігво мутантів неподалік від купола. Мутанти ніяк не могли б пробитись крізь купол, тож фактично це був би марний похід, тим паче що майже жодна людина у війську не була підготовлена. Це означало лише одне, що правитель готується послати велику частку населення на смерть тільки для того, щоб показати, що він тут головний.

Саме у цей час ще не готові до повного перевороту охоронці зрозуміли, що у них просто немає більше часу на підготовку, тож вони почали переворот, який поклав край цьому режиму, поставивши крапку кулею в черепушку Дмитра.

Переворот був успішним, і правитель був повалений. На час поки не був обраний новий, демократичний правителем головним став

один з охоронців, який був налаштований на справедливе і чесне правління. Він звільнив всіх ув'язнених, які були засуджені за політичні переконання, і оголосив про низку реформ, які покращили життя людей.

Переворот, який організували охоронці став попередженням для майбутніх правителів про те, що навіть найсильніший правитель з величезною армією охорони та органами, що контролюють свободу слова може бути повалений, якщо він втратить довіру і підтримку свого народу.

Шукач

24.08 (0 км від купола)

Я починаю нову експедицію. Це буде моя остання, оскільки я вже відпрацював двадцять років. Перед пенсією мені, як і всім шукачам перед пенсією, доручили спробувати дістатися до метеорита, який зробив наш світ таким, яким він є зараз.

У цей раз все буде трохи інакше. Я планую читати книжки, які я знайду на шляху. Раніше я намагався закінчити експедиції якомога швидше, але зараз у мене немає жодних зобов'язань чи обмежень, тому я спробую сам досліджувати те що знайду.

Мої завдання:

- Дістатись до метеорита та взяти його зразки для досліджень
- Самостійно вивчати те що буду знаходити

Маршрут я вже намалював на карті, а їжа підготована. Отже подорож починається...

25.08 (20 км від купола)

Сьогодні на відстані в двадцять кілометрів від купола зустрів молодих шукачів. Вони називалися Колумб, Вітер і Піонер. Ми декілька разів працювали разом, але вони ще молоді, тож я їх не візьму на місію.

Вони поверталися з заходу з повними мішками здобичі. З їх сумок стирчали різні проводки та запилені книжки. Вони сказали, що з півночі насувається піщана буря та порадили перечекати її в укритті. Я не вважаю їх експертами, я в тих бурях був уже не один раз і не їм мене вчити як від них захищатися.

Я попросив у них книгу, з тих, що вони дістали в експедиції та вони не стали відмовляти. Вони порадили книгу, яку назвали „Енциклопедія“. Я ще не читав її. Але думаю виправити це, як тільки встановлю намет.

26.08 (23 км від купола)

От біда! Буря застала мене посеред пустелі. Чомусь весь час коли я йшов у полях або лісах погода була ідеальна, ні хмаринки, а як тільки зайшов у пустелю, одразу буря.. Ще й мутовані пацюки намагались нападати зграєю поки я ставив намет, втім мої навички та досвід, врятували мене і від швидкої смерті в пащі пацюків, і від повільної у пісках.

Фактично, через цю кляту бурю весь день втрачено. Але з іншого боку у мене хоч буде час почитати ту „Енциклопедію“.

До речі цікава книга. Незважаючи, що я розумію тільки половину написаного мені дуже цікаво. Виявляється тварини раніше виглядали зовсім по-іншому, а до них ще були динозаври. А ще там написано, що на Землі шість континентів. Ну а зараз, я знаю, що є

тільки одна велика земля. Напевно метеорит якось по впливав і на це...

28.08 (47 км від купола)

Перечекавши бурю я зі спокійною душею почав просуватись далі. Через те що я вчора потрапив під бурю мені сьогодні довелося надолужувати втрачений час за рахунок швидкості.

Пустеля нарешті скінчилась і я нарешті потрапив у перше місто де я швиденько пробігся по різного роду „культурним місцям“, як кажуть у нас шукачів. До „культурних місць“ я відношу книгарні, магазини техніки та схожі заклади де можна відшукати сліди життєдіяльності людей.

Я швидко зібрав трохи старої техніки та прихопив із собою кілька книжок, яких було найбільше на полицках. Схоже здобичі буде багато.

29.08 (64 км від купола)

Сьогодні був звичайний день. Я знову досліджував нове місто, знайшов трохи здобичі, і зрештою дочитав Енциклопедію.

Я не очікував, що книжки бувають такими цікавими. Я дізнався багато нового про світ. Наприклад мене дуже здивувало, що до людей на планеті було життя, а найбільше мене здивували деякі

види тварин, вони такі дивні та смішні, що мені аж цікаво, як вони могли б виглядати якби потрапили під дію зеленого газу.

Я почав шкодувати, що в минулих експедиціях майже не читав ті книги, які я знаходив, тож я думаю, що це було правильне рішення почати читати книжки у цій експедиції.

30.08 (83 км від купола)

Сьогодні був такий самий день, як і минулі. Я пройшов кілька місць, що виглядали, як маленькі, давно покинуті поселення, та нарешті продовжував читати книгу "Всесвітня історія". Я дізнався багато нового про різні культури, які існували на Землі раніше. Я був зачарований їхнім різноманіттям і красою. Шкода тільки, що всі вони зникли... Але можливо, зразки метеорита, які я дістану, допоможуть людству знову стати володарями Землі, і всі ці загиблі культури знову переродяться?

31.08 (100 км від купола)

Все так само. Краєвиди зруйнованих міст змінюють один одного, але вони всі майже ніяк не відрізняються. За те я вже підняв свій темп читання і вже просто не можу без нової інформації. Сьогодні вже навіть майже дочитав третій параграф у книжці на обкладинці якої написано „Всесвітня історія“, якщо ця книга не вигадка, то це

дуже цікаво, скільки всього пройшло людство від початку свого існування.

07.09 (213 км від купола)

Сьогодні переховуючись він зграйки мутантів у підвалі якогось напівзруйнованого дому, я побачив тіло іншого шукача. Він був повністю екіпірований, але він був мертвий.

Я роздивився тіло більш уважно і впізнав у ньому дуже відомого шукача на прізвисько Подорожній. Він завжди був прикладом для нас всіх, бо завжди першим заходив на незвідані території та завжди ставив рекорди з того наскільки далеко він відходив від купола. На одній з вилазок він просто пропав. Всі тоді ще подумали, що він просто пішов встановлювати новий рекорд, а тут он воно, як виходить...

В руках того трупа була карта з яскраво червоною міткою. Я не зміг її проігнорувати та забрав карту. На карті було хрестиком було помічено найбільшу, втрачену бібліотеку світу. Схоже він таки прорвався туди, але не зміг повернутись неушкодженим. Ця бібліотека мені по дорозі, тож я заскачу туди коли буду поблизу.

09.09 (235 км від купола)

Я нарешті дістався цієї величної бібліотеки. Її майже всю замело піском, тож якби не карта Подорожнього я б ніколи не опинився тут.

Провівши тут цілий день я виявив те що сюди не пробрався жоден мутант, і те що окрім мене тут немає жодної живої душі.

13.09 (235 км від купола)

Я провів останні чотири дні в бібліотеці, вивчаючи історію людства. Я дізнався багато нового, але також виніс деякі сумні висновки.

Я побачив, що люди постійно намагалися знищити один одного. Вони воювали між собою, вони знищували природу, вони руйнували свої власні міста. І так було завжди, з самого початку людства. Також я побачив, що люди постійно руйнували навколишнє середовище. Вони вирубували ліси, вони полювали на тварин, вони забруднили повітря і воду. І цей процес руйнування посилювався з кожним роком.

Я думаю, що людство само вело себе до знищення. Ми постійно робили вибір, який призводив до деградації навколишнього середовища і вимирання інших видів. Ми вибрали спосіб життя, який базується на споживанні і руйнівності. І цей спосіб життя не є життєздатним. Метеорит просто пришвидшив цей процес, давши змогу всім живим організмам еволюціонувати через мутації.

Метеорит знищив більшість людей, але він також дав шанс тим, хто залишився. Тим, хто був сильним, розумним і гнучким.

14.09 (251 км від купола)

На разі я зайшов у периметр кратеру, і десь в даліні вже видніються обриси метеорита. Думаю завтра під вечір я вже буду біля нього.

15.09 (260 км від купола)

Не хочеться визнавати, але схоже це останній мій запис... В будь-якому разі я зроблю його, для себе...

Діставшись метеорита, мій дозиметр зашкалював, з чого я зробив висновок, що він, метеорит, ймовірно, є радіоактивним. Це могло підтвердити мою теорію, що люди самі себе знищили б колись. Я читав про ядерні бомби, які, здається, також залишають по собі значне випромінювання, а отже планета могла перетворитись на це навіть без падіння метеорита.

Зрештою, я зняв невеликий шар породи космічного каменя. Навіть через стільки років після його падіння він все ще виділяє колосальну кількість зеленого газу.

Коли зразки були взяті, я попрямував у зворотному напрямку. Але раптом зі спини на мене кинувся мутований пацюк і поранив мене в бік. Зараз рана кровоточить, і жоден з препаратів не зупиняє кров.

Сподіваюся, що мій запис знайде хтось, хто зможе використати зразки, які я зібрав, щоб допомогти людству.

В'язень

Випалена пустка простягалася в усі боки. Сонце вже сіло, і владу над світом забрав місяць, який став єдиним джерелом світла, що потрапляло у камеру в'язня під номером К-57. Камера була досить звичайною: ґрати, залізне ліжко та туалет. Вона вся була просякнута мрякою та сирістю. Підлога, яку вже давно засипало піском через віконце з решітками, була липкою та жахливо не зручною. З боку командного відсіку, через давно вже згнилі двері долинали дивні звуки схожі на скрегіт зубців бензопили. В'язень був дуже худорлявий та слабкий на вигляд.

У сусідній камері лежало мертве від голоду тіло. Рука того тіла торкалася камери К-57, і він з усіх сил намагався підтягти її ближче. Запах розкладаючоїся плоті забивав ніздрі К-57, а обличчя того мерця, раз у раз намагалось повернутись до нього, змушуючи його згадувати, як вони познайомилися.

Все почалося ще до падіння метеорита. Тоді його ще не кликали в'язень номер К-57, тоді він був просто Кевін Грейс. Його тільки не було засуджено на довічне ув'язнення за державну зраду коли він потрапив сюди. За деякий час інформація про падіння метеориту дісталася і до головного наглядача в'язниці, тому він наказує в'язням будувати стіну заввишки в тридцять метрів. Будівництво проходило не зовсім гладко. Деякі в'язні не хотіли підкорятися наглядачам і при першій же можливості намагалися втікти. Їх просто вбивали та замурували у стіну. В'язням давали мало їжі, щоб у них не було енергії на втечу. Однак у багатьох не було енергії

навіть на будівництво. Багато хто з полонених помирили від нестачі енергії чи перевтоми. Їх тіла очікувала така сама участь як і тих хто намагався тікати. Отож в кінці будівництва живими лишилось лише маленька частка всіх полонених, загинуло близько семи десяти відсотків усіх ув'язнених. Приблизно в той же час в'язень під номером К-57 познайомився з в'язнем під номером Д-31, руку якого він намагається зараз підтягнути по ближче. Вони майже одразу здружились, бо були з одного штату та мали кілька спільних тем.

Спогади в'язня перервав холодний дотик мертвої руки Д-31. Його тіло вже було максимально втиснуто у ґрати, тож можна було вже більше не напружуватись. К-57 їв хоч щось приблизно чотирнадцять днів тому. Раніше вони на пару з Д-31 якось примудрялися ловити мишей. Але тепер, схоже, всі миші мутували, і якщо вони потраплять на очі К-57, то це він буде здобиччю, а не навпаки. Тож їм обом доводилось виживати за рахунок того, що вони їли тарганів, плісняву та інші нарости на стінах. Д-31 довго не зміг протриматись на такому харчуванні та помер від голоду, а от К-57 пощастило трохи більше, він пережив свого товариша.

В його голові роїлися думки про моральність цього вчинку. Через це він постійно згадував цитату, яку колись почув від знайомих: «Канібалізм — це фактично те саме харчування, але через те, що це м'ясо представників твого виду, всі мікроелементи та усі корисні компоненти засвоюються краще». Так він намагався себе

заспокоїти, але у нього не виходило. Він розумів, що якщо він не скористається цією можливістю, він стане таким самим трупом у камері, тож цей шанс не можна було втрачати, але як же ж це так, з'їсти свого ж друга..

В решті решт переборюючи себе він наважився та почав відкушувати сирі шматки шкіри. По його щоках текли сльози, а з рота струменіла слина. Він ковтав ті шматки плоті та кричав, ніби від болю, після кожного відкусаного шматка. Коли він дістався кістки на руці трупа все його обличчя було у крові, а кожні декілька хвилин він починав ригати просто на підлогу. Так продовжувалось приблизно сорок хвилин.

Кожен раз перед тим як відкусити ще якусь частину він постійно промовляв: «Пробач мене... Пробач мене... Ти ж і сам розумієш, що по іншому я не зможу, а тобі то що... Ти і так вмер... Пробач мене....»

Нарешті, передпліччя в'язня Д-31 було повністю обглодане, і в'язень К-57 вирішив скористатися кістками у своїй втечі. У в'язниці не залишилося людей. Наглядачі давно втекли, а ті, хто залишилися, перетворилися на мутантів або померли від отруєння газом. Отже, сподіватися більше нема на кого, та й не вистачить того тіла надовго. Тому в'язень К-57 вирішив діяти. Він відірвав з уже обглоданої руки вказівний палець і почав заточувати його об стіну. Через деякий час кіста, що колись була пальцем,

перетворилася на імпровізовану відмичку. К-57 довго возився з тим замком, але через деякий час він все ж зміг відімкнути двері.

Двері камери дуже сильно скрипнули та в'язень опинився у коридорі відсіку в'язнів. Щоб дістатись виходу необхідно було пройти командний відсік та подолати стіну. Довго не роздумуючи К-57 рушив у напрямку командного відсіку з якого досі долинав скрегіт. З кожним кроком звук посилювався. Всі камери вже давно були пусті. Всі в'язні вже давно померли з голоду. Кожен крок ставав все напруженішим. Страх невідомого ставав все більшим. У скронях почало стукати. К-57 навіть вже не був певний, чи варто йому потикатися за відсік в'язнів, можливо померти від голоду буде простіше за зустріч з тим, що переховується за дверима командного відсіку.

Раптом К-57 розвернувся у напрямку камери, де лежав Д-31. Він ніби вдивлявся у свого мертвого товариша. Дивлячись на нього, він позадкував у напрямку дверей у командний відсік, постійно повторюючи: «Ти не справжній... Ти не справжній... Ти не справжній...». Упершись у стіну, він, ніби чуючи голос свого товариша почав кричати:

«Відчепись від мене! Ні, я ні в чому не винний! Ти сам помер! А я маю вижити! Ти не справжній! Замокни! Замокни! Замокни!»

Звуки з командного відсіку затихли, і на контрасті з цим його крики стали ще гучнішими, причому на стільки гучними, що здавалося,

вони тріскали стінами. Його очі були великими від жаху, а волосся стояло дибки. Він був у полоні паніки.

Д-31 не відповідав. Його тіло лежало нерухомо, його очі були закриті. Але К-57 все ще чув його голос. Він чув, як той говорить йому, що він винний. Він чув, як той говорить йому, що він помре.

У жаху К-57 вибіг з відсіку в'язнів та понісся по командному. Скориставшись цим пацюк мутант кинувся на в'язня із давно прогризеної дірки у стіні. Той же у жаху не помітив цього і просто біг далі. Єдине, що врятувало його від миттєвої смерті у пащі мутанта, — це нога одного з мертвих наглядачів, що лежала у проході. К-57 спіткнувся об неї та дуже стрімко почав своє доленосне піке. Пацюк, що націлився на голову, пролетів вище та потрапив у маленький проліт, це дало в'язневі трохи часу на те, щоб здобути хоч невеличку перевагу. Якою він і скористався.

Впавши на землю К-57 почав перебирати усіма кінцівками даючи собі старт навкарачки. Він досі чув голос Д-31 та не усвідомлював, що відбувається навколо. Він все ще був просто наляканий і біг крізь однакові каюти наглядачів.

Нарешті каюти скінчились та у дверях промайнуло світло. Вибігши з будівлі він побачив величезну стіну, яку він сам колись і будував. Нарешті каюти скінчилися, і у дверях промайнуло світло. К-57 вибіг з будівлі й побачив величезну стіну, яку він сам колись і будував. Вона мала стати для всіх порятунком від газу та мутантів,

але натомість стала консервною банкою, в якій К-57 лишився останнім, ласим шматочком для тих від кого його мала захистити стіна. В'язень тільки почав трохи пригальмовувати, щоб придумати, як би йому вилізати, аж раптом його шлях загородив мутований наглядач. Він бризкався слиною та відкашлював зелений газ. За мить зі спиною К-57 з'явився переслідувач пацюк мутант.

Часу не було. Треба було швидко вирішувати, бо коло з двох голодних мутантів почало поступово звужуватись. Варіанти взагалі не лізли в голову, і оку не було за що зачепитись. Схоже, це кінець...

Зневірівшись у можливості порятунку в'язень підняв свої очі у верх, ніби намагаючись в останній раз помацати очима місяць. Аж раптом на краєчку стіни він помітив мотузку. В його голові пронеслися ті чутки про втілого наглядача, який злякався падіння метеорита та втік кудись на північний схід у ніч. Лишалось лише одне питання: як дістатися до мотузки?

Довго не думаючи він зробив короткий ривок праворуч, а потім швидко кинувся у протилежний бік. Мутанти погналися за ним, але він був занадто швидким для них. Він виманював їх то в один бік, то в інший, поки не опинився у них за спиною. Тоді він віддав усі сили в останній ривок до стіни. Він буквально пролетів цю відстань та застрибнув на мотузку.

З останніх сил він підіймався нею, постійно озираючись у низ, щоб перевірити, чи можуть мутанти також скористатись цим шляхом.

На самій верхівці стіни, коли йому лишалось лише перелізти на верхівку, він знову подивився у низ та зрозумів, що все ж мутанти не можуть скористатись мотузкою, тому просто заліз на верхівку та впав абсолютно без сил.

Нарешті діставшись вершини стіни, він виліз наверх і ліг на спину. Він був без сил, але він вижив. У незмозі повірити у це він просто почав сміятися. Сміятися так щиро, в чомусь навіть по дитячому, що з його очей полились сльози. Тепер він був вільним. І хоч він не знав, що йому робити далі, направитись до того, майже, казкового міста під куполом, чи спробувати знайти людей де інде, але єдине, що його зараз цікавило — це те що він міг зробити усе що завгодно, він міг вчинити так, як він тільки захоче. Свобода п'янила його і він щасливий від цього.

Науковець

Рівно рік тому я прокинувся від кріогенного сну в який я погрозився у дві тисячі тридцятому році. Капсула для сну була моєю розробкою, але як зазвичай в ній був значний мінус, у даному випадку — це було те що строк сну не можна було встановити перед сном, він встановлювався автоматично, або у кодї.

Прокинувся я у підвалї свого дому. Він був завалений уламками, на які дїм розклав час. За допомогою реакції ацетилену з киснем я зміг трохи пошкодити завали та вибратись на зовні.

Світ зустрїв мене двадцятисантиметровим шаром зеленого газу, який простелявся навсїбіч. Пустеля захопила майже все навколо, а температура на моєму ручному градуснику показувала сорок градусів. Використавши зображення зі супутника, до якого я був підключений таємно ще з двадцяти років, я побачив, що світ змінився докорінно: всі материки збилися в один, жодних ознак життєдіяльності не було виявлено, і єдиним потенційно заселеним місцем залишився якийсь купол, який, на мою думку, не могла створити природа. Мені було абсолютно не зрозуміло, що робити далі у цьому помираючому світі. І єдине, що приходило мені в голову, було перевірити той купол, можливо, там я знайду більше відповідей.

Подорож почалася з багатоденної мандрівки на південний схід. Першим об'єктом, що хоч якось був схожий на будівлю, була в'язниця. Стіни в'язниці були майже доверху засипані піском, ніби

хтось намагався приховати її від погляду. Я спустився униз по мотузці, що висіла зверху стіни. Як не дивно, усередині не було нікого, і судячи з того, що все було занедбано, не було тут нікого давно. Я пройшовся будівлею та зайшов у керувальний відсік. Там я знайшов трохи застоюної води, яісь медикаменти та записи з камер спостереження за останні тридцять років.

Згодом, продовжуючи рух у тому ж напрямку я натрапив на велетенський метеорит. З нього просто сочився той зелений газ, напевно він і був його джерело. Я зняв невеличкий шар породи з нього та рушив далі.

За день я натрапив на маленький, потріпаний намет, у якому лежало тіло, що давно вже розклалося на кістки, але все одно не випускало з обіймів рюкзака. Переглянувши його вміст, я виявив таку саму породу, що я знімав з метеорита, і ще щоденник. З щоденника я дізнався, що це тіло було шукачем. Так називали професію людей, які виходили за територію купола, щоб знайти якісь артефакти минулої ери. Судячи з того, що стиль письма міняється протягом усього щоденника, можна зробити висновок, що людям цієї професії дається лише дуже базова освіта, щоб уміти розпізнати чи є знайдена інформація важливою, чи ні.

Наступні кілька десятків днів були абсолютно однаковими. Я проходив абсолютно однакові розтрошені міста, безжиттєві пустки та маленькі ліси. Все повторювалося однаково, ніби у циклі, який забули зупинити. Я йшов дуже довго. Настільки довго, що мені вже

навіть почало здаватись, що купола ніколи не існував, а все, що свідчило про протилежне, було просто плодом моєї уяви, або також давно зруйнованим відголосом минулого, який все ще висів на знімках з супутника, що вже вийшов з ладу. Але навіть попри ці думки я не зупинявся та йшов у напрямку, який мав би мене вивести на потрібні координати. Так все повторювалося до одного дня, коли на горизонті я побачив його. Купол. Він був дуже далеко, але він все одно виглядав дуже великим, заввишки з дев'ятиповерховий будинок, можливо. Здобувши новий прилив мотивації я з ще більшою наснагою рушив у його напрямку. Після довгого шляху я нарешті опинився у воротах міста під куполом. Можливо, останнього міста на планеті. Щоб не викликати підозри, я змінив свою зовнішність на зовнішність того шукача, якого я знайшов у пустелі. Я спробував відтворити його зовнішність по залишкам за допомогою Годинника особистості. (Цей прилад був розроблений у дві тисячі тридцятому році, він дозволяв змінювати зовнішність, а також змінювати деякі характеристики особистості під потреби людини, але їх заборонили після інциденту в місті Кіфі.) Через те що зовнішність я намагався відтворити лише по залишкам я не був певний у результаті, але іншого виходу не було. На диво, це спрацювало, і дуже добре. Слідуючи місії шукача я віддав один екземпляр метеоритної породи, щоб мене впустили у місто. Також це дало мені доступ до всього складу з ресурсами, які знайшли шукачі за всі ці роки. У тих матеріалах я знайшов чимало деталей, які мені були необхідні для

того, щоб побудувати Міжчасовий передавач, за допомогою якого я й передав усі дані у минуле. Але поки Міжчасовий передавач був лише проектом, для якого я збирав матеріали, я вирішив ще пошукати інформацію про цей світ.

Я шукав інформацію про минуле міста, коли випадково знайшов старий журнал. У ньому була стаття про минулого правителя міста. Правитель виявився дуже тиранічним, хоча на початку і проводив реформи на благо населення на другому строці він почав душити своє ж населення та їх свободу думки.

Я був вражений статтею, і мені захотілося дізнатися більше про минуле міста. Я почав розпитувати людей про те, що вони пам'ятають про минулі часи. Я зустрів людину, яка зараз є великим благодійником, всі його називають безногий Андрій, бо після падіння з мосту він пошкодив свій хребет і тепер він їздить на калясці. Втім він був свідком заснування та становлення міста. Тож я розпитав його про все більш докладно.

Отже моя історія закінчується як і символи. Я зібрав усі данні та зміг створити Міжчасовий передавач, який відправить цей файл у невизначену точку минулого, але як я і казав раніше, що з ним робити вирішувати вам...

Кількість сторінок

Міщанин

Правитель

Шукач

В'язень

Науковець